

Mart'anský život

Lidstvo už dlouho touží odhalit tajemství Marsu, zjistit, zdali tam existuje život a jaká byla tato záhadná planeta před miliony lety, a zdali se život dostal z Marsu na Zemi? Dnes by to chtělo tyto záhady trochu poodhalit na základě informací získaných během vědomých snění.

...Takže, rudý disk se přede mnou pomalu otáčí a mění se v kouli.

Vnitřní hlas říká, že je to Mars. Letím blíž. Pode mnou už je rudá země a nade mnou temně fialová obloha. Nad obzorem vychází Slunce. Je velmi malé, jako špendlíková hlavička. Všude kolem je poušť bez života, kameny, skály, útesy, propasti, kaňony. Letím nad nimi. Najednou se pode mnou vynoří obrovská hora, nebo spíš celá náhorní plošina. Je vyřezána do tvaru ženské tváře. Jsou vidět oči, nos, rty. Obličej je kulatý, s oteklými tvářemi. Opodál se tyčí pyramidy, jako v Egyptě. Některé z nich jsou poničené. Je tu velká stupňovitá pyramida a za ní další. Prudce sestupují dolů. Nyní to, co shora byla tvář, odsud vypadá jako obrovská hora s kopcovitým vrcholem.

Pyramidy jsou obrovské, ale pokryté rudým pískem nebo prachem. V dálce jsou vidět další rozpadlé stavby, rovněž pokryté rudým prachem a kamením. Vlétnu do jedné z těchto staveb. Je plná trosk a všechno je zasypano. Ze závalu je vidět část čtvercového sloupu, na jehož vrcholu je kopule. Všude kolem leží suť. Jsou to listy a plody vyřezané z kamene - zřejmě části obložení budovy.

Najednou si v písku všimnu kovové destičky. Kov má duhový lesk. Deska je tenká - asi 3 mm silná. Jsou do ní vtlačené znaky. Vypadají jako záznam z kardiogramu. Jsou to zvlněné linie. Zatímco jsem se dívala na destičku, před očima mi proplouvaly pohyblivé obrázky.

Zde je stejný Mars, ale v mnohem dřívější době, kdy na něm existoval život. Všechno je tu zelené jako v tropickém pralese. Rostliny jsou travnaté. Jejich stvoly jsou šťavnaté výhonky a jejich obrovské listy připomínají listy palem, kapradin, svazky cibulí a další bizarní tvary. Říčka pomalu teče, plavou v ní ryby s ploutvemi jako křídla. Ozývají se zvuky podobné hvízdání, kašlání, žbluňkání a něco jako ptačí štěbetání. Odkud ty zvuky přicházejí?

...Tam, v listoví, jsou nějaké tvorové. Dalo by se říct, že jsou to ptáci. Někteří z nich vypadají jako ptáci, mají zobáky a peří. Jedni jsou velmi barevní, s chocholkou a huňatým chvostem, jiní mají dlouhé peří a vypadají jako rajky. Dole pobíhá nějaké chlupaté zvíře.

A tady je velice zvláštní pták. Na jeho opeřených křídlech jsou drápy, a jimi se přidržuje větví stejně jako tlapkami. Jeho obličej není ptačí, ale spíše zvířecí, jako u dráčka na hraní. Je zaoblený, s široce posazenými nozdrami. Zpod masitých rtů vykukují malé zoubky. Jimi rychle rozžvýkává šťavnaté modré ovoce a pecky vyplivuje.

V dálce, ve slunečních paprscích stojí nějaké bílorůžové budovy. Slunce hřeje a je velké. Země je načervenalá. Budovy jsou velmi fantastní, a v něčem připomínají indické chrámy a v něčem zase chrámy indiánů Střední Ameriky, ale jejich kopule připomínají egyptské pyramidy. Vedle mě - živá a obrovská květina - lotos. Ptáček pije její nektar. Tam, v těch budovách, žijí lidé, ale já je odsud nevidím. V dálce září pyramidy a hora-sfinga s ženskou tváří.

Vtom však ty obrázky zmizely, vyletěla jsem ze zničené budovy a letěla nad pyramidami. Něco mě nepustilo dál, pocítila jsem jakési nebezpečí. Napadlo mě, že jsou tam teď nějaké základny mimozemšťanů, kteří nechtějí odhalení tajemství Rudé planety.

Najednou se vše vznášelo jako v mlze, a když se rozplynula, terén se mírně změnil.

Tady už se výrazně ochladilo. Znovu vidím stejnou ženskou tvář. Leskne se, protože je velmi hladce vyřezána z jediného horského masivu. Oči planou jako majáky pro pocestné z kosmu krásným zeleným světlem. Pyramidy jsou obložené bílorůžovým kamenem a třpytí se jako krystaly. Nyní je však tady velmi sucho a zima.

Slunce je malé a pichlavé. Obloha je fialová. Vysoko na obloze plují nezřetelné růžovofialové mraky. Zadul studený vítr a přihnul se suchý a velmi jemný sníh složený z krystalků. Přešel však stejně rychle a náhle, jako začal. Půda tu má rudočervenou barvu a je na ní spousta kamenů. Vegetace je velmi řídká. Stromy, nebo spíše dřevnatá tráva, jsou velmi silné. Dřevo tu není. Jsou to zdegenerované travnaté rostliny. Jejich kůra je šupinatá nebo jakoby plastická. Listy jsou tuhé a úzké jako jehlice, meče, srpy nebo jako ploché kotouče s ostrými hranami.

Uprostřed této krajiny vidím dlážděnou cestu. Je vydlážděná velkými kameny, které jsou k sobě velmi těsně přilícovány. Tato cesta vede do města.

Ve městě se tyčí vysoké domy z obrovských kamenných bloků. Každý z nich lze přirovnat snad jen ke kamenům Stonehenge nebo jiným megalitům. Domy jsou vícepodlažní. Jedna budova měla dvacet pater. Přitom vzdálenost mezi podlahou a stropem se rovnala jednomu megalitu, což jsou přibližně tři nebo čtyři patra našeho pozemského domu. Domy zdobí čtvercové sloupy, verandy, terasy, na nichž rostou trnité rostliny. Okna jsou kulatá se seříznutou horní a dolní částí.

Na okraji města stojí menší domy. Připomínají dolmeny se stejnými okénky.

Vida, po straně si všimnu ženské postavy. Je od hlavy až k patě zahalená do tmavého a pravděpodobně teplého oděvu. Je sepnutý křížem krážíkem páskem. Žena je hodně vysoká, ale je podobná pozemšťance. Přistoupila ke kruhové stavbě podobné altánku se sloupy a kulatou kopulí. Tam se posadila na schůdky. Z háje trnitých stromů se k ní přiblížilo zvíře podobné medvědovi. Jeho huňatá, dlouhá, tmavá srst sahala až k zemi. Čenich byl medvědí, ale byl hodný, nebo spíš ona byla hodná, protože to byla medvědice. Za ní přiběhlo mládě.

Mart'anka u okna

Žena přinesla z domu velký kulatý táč s jídlem a začala ji krmit. Jídlo bylo rostlinné, protože se tu vůbec nejedlo maso a nebyli tu žádní dravci, jak bylo řečeno. Pak se z domu vynořila dívka, stejně zahalená před zimou jako její matka. Krmila medvídě.

Když se zvířata najedla, žena vytáhla zahnuté hřebeny a, což bylo překvapivé, začala na medvědici mluvit, a ta jí odpovídala. Mluvili jazykem, který byl směsicí zvířecích zvuků a mně nesrozumitelných melodických slov národa, obývajícího Mars. Žena zřejmě požádala o svolení očesat srst, a medvědice jí ho dala. Z této srsti vyráběli látky.

A v dálce je vidět malé stádo chlupatých zvířat, podobných tibetským jakům. O kousek dál se pasou... mamuti.

Vletěla jsem do jedné z budov, ale lidé mě neviděli. Okna kupodivu nebyla zasklená a uvnitř budovy bylo teplo. Kulaté, zkosené okno bylo chráněno jakýmsi polem, skrze které lidé nemohli projít, a to udržovalo teplo uvnitř.

Uvnitř bylo prostorno. Obrovský sál byl obložen lesklým kamenem. Kámen na stěnách a podlaze byl teplý, protože byl něčím vyhříváný.

Lidé tu chodí v tenkých šatech. Tady je žena v tenkých bílých šatech a přes ně měla oblečenou látku - obdélník s otvorem uprostřed pro hlavu. Vypadalo to jako

nějaký plášť. Okraje tohoto pláště byly zdobeny ornamenty. Žena měla v účesu zapletené zlaté řetízky. Vlasy byly tmavé a husté. Kůže těchto lidí měla bronzovou barvu a jejich oči byly tmavě zlaté.

V jednom ze sálů jsem spatřila podivný přístroj a tenké kovové destičky s nápisy podobnými vlnovkám, jako v té opuštěná stavbě, kterou jsem viděla na počátku.

Zajímavé bylo, že je vkládali do přístroje a rozdělovali je na tenké lístky - stránky. Horní lístek se v tomto přístroji přilepil na látku podobnou sklu a posunul se, takže se odhalila další stránka. Následující sejmutý lístek se opět přilepil nebo zmagnetizoval k prvnímu tak, aby první byl vždy nahoře. Přístroj byl nastaven tak, aby bylo možné najít potřebnou stránku. Byly to takové kovové knihy. Do jedné takové knihy-desky se vešlo až tisíc lístků.

Zajímavé také bylo, že z domu vedla chodba pod zem. Bylo řečeno, že každý dům, ať už velký nebo malý, a dokonce i z doupat zvířat, existovaly chodby do podzemního světa, kde obyvatelé Marsu žili většinu času. Vždyť tenkrát bylo léto, když jsem tam přišla. Chladné léto se sněhem. Jaká asi byla zima? Zřejmě pak všichni sestoupili do podzemního světa.

...Podzemní svět Marsu! To je něco fantastického: celé krajiny byly znovu vytvořeny pod zemí. Obrovských sálů a tunelů si nevšimneš, protože shora do nich proudí umělé denní světlo. Strop a zdroje světla jsou zakryty třpytivými, lesklými, průhlednými a poloprůzračnými modrými, bílými a narůžovělými destičkami, které se pohybují představující mraky. Nacházely se hodně vysoko a bylo těžké je rozeznat od skutečných.

Stěny tunelů a sálů, sloupy podpírající klenby byly prostě jako hory a skály, porostlé tropickým pralesem a ztrácející se svými vrcholy v mihotajících se „mracích“. Do těchto lesů vedly také zvířecí stezky z povrchu. Žila zde jak zvířata, tak ptáci, kteří už na povrchu nemohli existovat.

V husté trávě jsem si všimla tvora, který vypadal jako velká kočka, ale měl velice krátký ocas. Jedl ovoce. Létali ptáčci, kvetly květiny. Tekla tu říčka, a v ní se šplouchaly ryby. Jedna z nich vylezla na kámen a chodila po něm na ploutvích. Mohla dýchat i vzduch.

Zde, v podzemí, se vháněl vzduch, vyráběla se voda, a na povrchu už žádná voda nebyla. Sem také sestupovala podzemní patra domů se sloupy a terasami, okny jako na povrchu. Byly zde stejné dlážděné cesty a lehce oblečení vysocí lidé.

Po určité době „obloha“ automaticky zhasla, zobrazujíc západ slunce, rozsvěcovaly se hvězdy - nastala noc. Pak se „obloha“ znovu rozsvítila, a začínal den. Jindy zase pršel umělý déšť. Bylo řečeno, že to není jediná oáza. Bylo jich mnoho a byly propojeny mezi sebou. Z jedné do druhé se dalo dostat speciální dopravou, něco na způsob rychlého metra.

Podzemní svět Marsu

V jiných podzemních oázách byla jezera, řeky, lesy, hory, zvířata a ptáci, lidská sídla. Z každé podzemní oázy vedly chodby vzhůru, a podzemní budovy měly své pokračování na povrchu.

Tam, pod zemí byly také základny kosmických lodí.

Horní desky povrchu planety se otevíraly a vpouštěly dovnitř stříbrné disky. Na nich se přivážela voda a cenný náklad ze Země i z jiných planet.

V podzemním světě lidé udržovali přírodu své umírající planety. Přemýšleli, že se evakuují a vezmou s sebou, jako na Noemově arše, zvířata a rostliny. Což také udělali, přestěhovali se na Zemi a přivezli s sebou savce, ptáky a další zvířata a rostliny, když se život na Marsu stal zcela nemožným.

„Své obrovské domy stavěli tak, že kameny přenášeli vzduchem pomocí různých přístrojů. Stavěli také megalitické stavby na Zemi, pyramidy v Egyptě, chrámy ve Střední Americe a Mezopotámii,“ tak pravil vnitřní hlas.

„Starověký svět zahynul kvůli katastrofě, kterou způsobil pád kamenů Tartaru na Faeton a zničení Rádža Slunce. Ale ani tato katastrofa nakonec nezničila svět planety, kterou známe jako Mars. Tento svět skončil po další invazi temných sil do sluneční soustavy, kdy sem přiletěla těžká planeta černých draků (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků).“

Ale to už je jiný příběh...“ - tak to bylo řečeno...

Zapsala Valeria Kolcova 26.01.2013